

РЕШЕНИЕ

№ 18745

гр. София, 03.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 13.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **12250** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 27, ал. 1 от чл. 27, ал. 1 вр. чл. 73, ал. 4 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление /ЗУСЕФСУ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „Булуингс“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от А. Х. Х. – Управител, чрез адвокат И. Ш., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ап. 5, срещу Заповед № Т-РД-27-157/28.11.2023 г., издадена от Заместник – министър на туризма в частта, с която е отказано предоставяне на безвъзмездна финансова помощ на дружеството в размер на 48 000.00 лв. по Договор № BG16RFOP002-2.092-0834-C01 за преодоляване на икономическите последствия от пандемията Ковид -19, финансиран по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г. В жалбата са изложени подробни съображения за незаконосъобразност на заповедта в оспорената част. Иска се от Съда да отмени заповедта в оспорената част, като върне преписката на административния орган със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. Претендират се сторените по делото разноски. В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, се представлява от адвокат Д., която моли Съда да уважи жалбата по изложените в нея съображения. Претендират се сторените по делото разноски съгласно представен списък по чл. 78 от ГПК вр. чл. 144 от АПК

Ответният административен орган – Заместник – министър на туризма, редовно уведомен, не се явява, представлява се от юрисконсулт Х., която моли Съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 от АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

По делото не се спори, че между Министерство на туризма и „Булуингс“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] е сключен Административен договор № BG16RFOP002-2.092-0834-C01 за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г. по процедура BG16RFOP002-2.092 „Подкрепа на предприятия, регистрирани по Закона за туризма като туроператор или туристически агент, за преодоляване на икономическите последици от пандемията COVID -19“ /Л.459-465/. Цитираният договор е сключен на основание чл. 37, ал. 3 от ЗУСЕФСУ и във връзка с постъпило проектно предложение от дружеството-жалбоподател, което от своя страна се е задължило да изпълни всички произтичащи от договора и неговите приложения задължения.

Периодът на изпълнение на проекта е от 21.12.2020 г. до 21.03.2021г., като след изтичане на тези срокове от страна на „Булуингс“ ЕООД са представени чрез кореспонденция в ИСУН Технически отчет № 1 – тип окончателен /л.490/ и Искане за плащане № 1 /л.907/, ведно с Финансов отчет № 1, съгласно който общата стойност на отчетените разходи е 61 667.17 лева /л.466-489/.

На 19.07.2022 г. чрез кореспонденция № BG16RFOP002-2.092-0834-C01-M001 в ИСУН 2020 до управителя на „Булуингс“ ЕООД е изпратено искане за пояснения и допълнителни документи по повод открити несъответствия/грешки при верифициране на Финален отчет № 1 по сключения административен договор /л.555-567/. При проверката на представения финален отчет, от екипа по верификация по процедура BG16RFOP002-2.092 е указано на дружеството, относно отчетени разходи за възнаграждения на управител, че съгласно рубрика въпроси и отговори по отношение на допустимите по процедурата разходи за труд /включително разходи за възнаграждения и разходи за осигурителни и здравни вноски за сметка на работодателя/ са допустими и разходите за възнаграждение по договор за управление, като размерът на тези разходи /с включени осигурителни и здравни вноски за сметка на работодателя/ не следва да надвишава размер от 2 000.00 лв. месечно. И в тази връзка дружеството-жалбоподател е уведомено, че следва да редуцира разхода за възнаграждения за управител до допустимия праг. Дружеството-жалбоподател е уведомено, че за размера на непризнатите разходи разполага с възможността да представи други разходооправдателни документи до размера на изплатена субсидия. Отделно с писмото е посочено, че представеният договор за управление и контрол не посочва договореното възнаграждение и е изискано да бъде представен анекс, доказващ договореното възнаграждение за лицето. Изискано е да се декларира в писмен вид, че представените платежни нареждания за изплатени осигуровки

покриват осигуровките на лицето, за което са отчетени възнаграждения за съответния отчетен месец. За представяне на посочените документи на дружеството е бил предоставен срок от 7 работни дни.

След представяне на допълнителните документи екипът по верификация е изпратил до жалбоподателя и указания относно отчетени разходи за възнаграждение за управител, а именно: „информираме Ви отново, че съгласно рубрика въпроси и отговори по отношение на допустимите по процедурата за разходи за труд /включително разходи за възнаграждения и разходи за осигурителни и здравни вноски за сметка на работодателя/ са допустими и разходите за възнаграждение по договор за управление, като размерът на тези разходи /с включени осигурителни и здравни вноски за сметка на работодателя/ не трябва да надвишава размер на 2 000.00 лв. месечно. В тази връзка следва да редуцирате разхода за възнаграждения на управител до допустимия праг. За размера на непризнатите разходи в размер на 48 000.00 лв. имате възможност да представите други разходооправдателни документи“. Дружеството е уведомено, че в случай, че представи нови разходооправдателни документи, то следва да представи и нови осчетоводявания, исторически данни /при необходимост/ и декларация, че разходите са в изпълнение на ДБФП BG16RFOP002-2.092-0834-C01.

Във връзка с поставени допълнителни въпроси от страна на дружеството – жалбоподател, от страна на екипа по верификация са дадени следните уточнения: съгласно ръководството за изпълнение на проекти по настоящата процедура, разходите за възнаграждения следва да бъдат отчетени до размера на трудовото възнаграждение по трудов договор /или ДУК/ към дата 01.09.2020 г.

Въз основа на установеното от екипа по верификация в хода на проведената документална проверка е издадена Заповед № Т-РД-27-157/28.11.2023 г. от Заместник – министър на туризма на основание чл. 25, ал. 4 от Закон за администрацията, чл. 37, ал. 3 от ЗУСЕФСУ вр. чл. 64, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 и ал. 10 от Устройствения правилник на Министерство на туризма, и в изпълнение на дейност 4 по Проект BG16RFOP002-2.092 „Подкрепа за МСП от туристическия сектор за преодоляване на икономическите последствия от Covid – 19 чрез прилагане на схема за подпомагане от Министерство на туризма“ по процедура BG16RFOP002-2.092 „Подкрепа на предприятия, регистрирани по Закон за туризма като туроператор или туристически агент за преодоляване на икономическите последствия от пандемията Covid – 19“ от Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014 – 2020 г. и вр. Заповед № Т-РД-16-266/29.06.2023 г.

С издадената заповед е одобрено предоставяне на безвъзмездна финансова помощ в размер на 13 667.17 лв. по Договор № BG16RFOP002-2.092-0834-C01 за преодоляване на икономическите последствия от пандемията Covid – 19, финансиран по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014 г. – 2020 г. на „Булуингс“ ЕООД.

Със същата заповед е отказано предоставяне на безвъзмездна финансова помощ в размер на 48 000.00 лв. по Договор №BG16RFOP002-2.092-0834-C01 за преодоляване на икономическите последствия от пандемията Covid – 19, финансиран по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014 г. – 2020 г. на „Булуингс“ ЕООД. Като мотив за отказа за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ в заповедта е посочено, че във връзка с извършена документална проверка на представените документ и доказателства по Административен договор №

BG16RFOP002-2.092-0834-C01 и Искане за окончателно плащане, екипът по верификация е констатирал, че част от разходите са допустими и фактически извършени в периода на допустимост. Разходите по заплати са допустими за верификация до 2 000.00 лв./месец при отчетени 10 000.00 лв./месец. Посочено е, че разходите в размер на 48 000.00 лв. са недопустими за финансиране на основание чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ, тъй като са в неизпълнение на т. 28 от Условието за кандидатстване и изпълнение /Раздел II „Финансово изпълнение на проектите и плащане“/.

В мотивите на заповедта е посочено, че ако дружеството няма възражение по повод установената надплатена сума, разполага с възможността да възстанови сумата в размер на 48 000.00 лв. по банкова сметка на Министерство на туризма.

Заповедта е изпратена чрез система ИСУН на 29.11.2023г. и е получена от дружеството-жалбоподател на същата дата, съгласно представената извадка от ИСУН (л.554). Жалбата е подадена в Съда на 12.12.2023 г., съгласно поставеното пощенско клеймо /л.216/.

С административната преписка по издаване на оспорения административен акт са приложени „Условия за кандидатстване и изпълнение за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014 -2020. Процедура за подбор на проекти BG16RFOP002-2.092 - „Подкрепа на предприятия, регистрирани по Закона за туризма като туроператор или туристически агент, за преодоляване на икономическите последици от пандемията COVID-19“ /л.399-436/. В т. 28 „Условия за изпълнение“, „Финансово изпълнение на проектите и плащане“ от условията за кандидатстване е предвидено задължение за бенефициента да поддържа отделни счетоводни аналитични сметки или отделна счетоводна система за допустими разходи по проекта и използването на средствата от безвъзмездната финансова помощ съгласно изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗУСЕИФ /л.433-434/. Предвидено е, че Министерството на туризма ще извършва последващ контрол по изпълнението след подаването на отчета, като в случай, че бъдат констатирани несъответствия, разходите или част от тях няма да бъдат признати.

По делото са представени „Постъпили въпроси от кандидати и разяснения по тях по процедура BG16RFOP002-2.077“ /л.579/. На интернет адреса на ответния административен орган са посочени изрично допустимите и недопустими разходи по процесната процедура, както и са посочени условията, на които разходите следва да отговарят, за бъдат допустими.

В хода на съдебното производство към доказателствения материал по делото с приобщиха следните писмени доказателства:

Представени от жалбоподателя:

1. В ОСЗ от 13.06.2024 г. - „Постъпили въпроси от кандидати и разяснения по тях по процедура BG16RFOP002-2.077“ и покана за подаване на проектни предложения /л.574-579/.

Представени от ответника:

1. С молба от 04.06.2024 г., административната преписка по издадената заповед /л.385-568/.

Предвид установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока по чл.149 от АПК, от лице с правен интерес – адресат на акта, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, Съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства, да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, а именно Заместник-министър на туризма във връзка със Заповед № Т-РД-16-266/29.06.2023 г.

Съгласно чл. 36, ал. 2, т. 1 от Устройствения правилник на Министерството на туризма, Дирекция „Програмиране и управление на проекти“ осигурява дейностите по изпълнение и/или управление на проекти или програми, финансирани със средства от Европейския съюз или от други донорски организации и финансови институции, по които Министерството на туризма е бенефициент, като отговаря за цялостното управление, изпълнение, отчитане и контрол на дейностите по съответния проект съгласно договора за безвъзмездна помощ. Според т. 7 и 8 от чл. 36, ал. 2 от Устройствения правилник дирекцията отговаря за оформянето и подписването на всички документи за плащания в рамките на проектите и организира, координира и контролира техническото и финансовото междинно и финално отчитане на проектите; отговаря за въвеждането и поддържането на информацията по проектите в съответната информационна система за управление и наблюдение и за администрирането, докладването и проследяването на случаи на нередности и съмнения за измами по проектите. От служебно известна на Съда Заповед № Т-РД-16-266/29.06.2023 г. на Министъра на туризма на И. Г., изпълняваща длъжността Заместник-министър на туризма, е възложено да организира, координира и контролира дейността на Дирекция „Програмиране и управление на проекти“.

При това положение следва да се приеме, че съобразно възложените от министъра на туризма правомощия по контрол спрямо дирекцията, администрираща всички дейности по предоставяне на безвъзмездна финансова помощ, компетентен да издаде оспорената заповед за отказ за предоставяне на финансовата помощ е заместник-министърът на туризма, както е в процесния случай.

Оспорената заповед е издадена в производство по верифициране на разходи, регламентирано в Глава Първа, Раздел II „Плащания, верифициране и отчитане на разходи“ от ЗУСЕФСУ.

Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60 -чл. 68 от ЗУСЕФСУ. Съгласно чл. 62, ал. 1 и 2 от закона междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта; чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.

Верифицирането на разходите по изпълнение на проекта се изразява в извършването на проверка относно допустимостта на тези разходи. По направено искане за плащане те се верифицират въз основа на документите по чл. 60, ал. 3 от ЗУСЕФСУ, представени от бенефициера, чрез извършване на управленски проверки. Един от

способите за извършване на управленска проверка е документална на всяко искане за плащане, включително и на придружаващата го документация, като в конкретната процедура е извършена документална проверка.

В чл. 57 и чл. 58 от ЗУСЕФСУ са регламентирани условията за допустимост на разходите, съобразно които се верифицират или се отказва верифицирането им.

Съгласно нормата на чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕФСУ, разходите се считат за допустими, когато са изпълнени едновременно посочените в т. 1 - т. 7 условия, а именно: 1) разходите са за дейности, съответстващи на предвидените в одобрения проект и се извършват от допустими бенефициенти съгласно съответната програма по чл.3, ал.2; 2) разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи; 3) разходите не надхвърлят праговете за съответната категория в документите по чл. 26, ал.1 и в одобрения проект; 4) разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги, строителни и монтажни работи и положен труд; 5) разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство; 6) разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система; 7) за направените разходи е налична одитна следа съгласно минималните изисквания на Приложение XIII от Регламент /ЕС/ 2021/1060 и са спазени изискванията за съхраняване на документите съгласно чл. 82 от Регламент /ЕС/ 2021/1060; 8) разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи.

В конкретния случай, с оспорената заповед е отказано верифициране и предоставяне на безвъзмездна финансова помощ поради несъответствие на заявените разходи с условията за допустимост по чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ. Като фактическо основание е посочено, че при извършена документална проверка на представените документи и доказателства по административния договор и искане за окончателно плащане е установено, че разходите по заплати са допустими за верификация до 2 000.00 лв./месец при отчетени 10 000.00 лв./месец, и че предвид констатираните несъответствия разходите в размер на 48 000.00 лв. са недопустими за финансиране на основание чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ, тъй като са в неизпълнение на т. 28 от Условията за кандидатстване и изпълнение /Раздел II „Финансово изпълнение на проектите и плащане“/. В заповедта е посочена сумата на разходите, които не се верифицират – 48 000.00 лева, като е указано, че тази сума следва да бъде възстановена като неправомерно платена.

Ответният административен орган се е позовал на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ, която въвежда като условие за допустимост на разходите същите да попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи. Според разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от ЗУСЕФСУ, ръководителят на управляващия орган на програмата, съответно на водещата програма утвърждава за всяка процедура насоки и/или друг документ, определящи условията за кандидатстване и условията за изпълнение на одобрените проекти. В процесния случай документът по смисъла на чл. 26, ал. 1 е „Условия за кандидатстване и изпълнение за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014 -2020 г. Процедура за подбор на проекти BG16RFOP002- 2.092 - „Подкрепа на предприятия, регистрирани по

Закона за туризма като туроператор или туристически агент, за преодоляване на икономическите последици от пандемията COVID-19“ /л.399-436/.

Настоящият съдебен състав счита, че при това съдържание на акта не може да се приеме, че е посочено достатъчно ясно и конкретно правното основание, обосноваващо упражнената разпоредителна власт. ЗУСЕФСУ и утвърдените по реда на чл. 26, ал. 1 документи регламентират изрично основанията за допустимост на разходите. В този смисъл органът, за да откаже верификацията на средства над определен размер, с аргумент, че тази разлика надвишава допустимите разходи, не е достатъчно да цитира хипотезата на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ, нито да посочи наименованието на акта по чл. 26, ал. 1 от ЗУСЕФСУ - в случая Условието за кандидатстване и изпълнение по конкретната процедура. Административният орган е следвало да се позове на правилото от съответния документ, според което посочените суми се явяват недопустим за финансиране разход. Посочването на т. 28 от Условието за кандидатстване само формално осигурява изпълнение на горното изискване, доколкото в текста на тази точка са предвидени множество условия за допустимост на разходите, като липсва позоваване на което и да е от тях.

Съдът установи, че в оспорената заповед липсва каквото и да било изложение на мотивите на ответния административен орган защо е приел, че разходите по заплати са допустими за верификация до 2 000.00 лв./месец при отчетени 10 000.00 лв./месец, и че предвид констатираните несъответствия разходите в размер на 48 000.00 лв. са недопустими за финансиране - липсва обосновка каква е относимата фактология, в какво конкретно се изразява недопустимостта на разходите за заплати и защо са счетени за такива. Вярно е, че съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС на РБ, е допустимо мотивите към акта да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото му издаване, но такива в случая липсват и не са представени от ответника, предвид указанията дадени от Съда с Разпореждане от 10.05.2024 г. във връзка с разпределение на доказателствената тежест в процеса.

От почти липсващото изложение на относимите факти може да бъде формиран категоричен извод, че приложимото в случая правно основание не може да бъде посоченото от административния орган по чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕСИФ – разходите да попадат в категории, включени в документа по чл. 26, ал. 1 (Условието за кандидатстване и изпълнение по процедура BG16RFOP002-2.092). В т. 14.2 от Условието за кандидатстване са посочени условията за допустимост на разходите по конкретната процедура, а в т.14.3 изчерпателно са изброени недопустимите разходи /л.414-417/. Разходите за заплати не могат да бъдат отнесени към нито една от категориите на недопустимите разходи, следователно позоваването от органа на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ е несъответно на фактическото основание.

Мотивиране на оспорената заповед не може да се постигне и чрез представените по делото писма-искания на екипа по верификация, адресирани до дружеството-жалбоподател, с което на същото са били дадени указания за представяне на допълнителни документи по повод констатирани

несъответствия в хода на документалната проверка. Исканията за пояснения и допълнителни документи са представени по делото на хартиен носител, без положен подпис на лицето, посочено като издател, без регистрационен номер и дата, на която са били съставени, респ. регистрирани в деловодната система. Дори да се приеме, че същите представляват електронни документи по смисъла на чл. 3 от ЗЕДЕП, исканията не са подписани с изискуемия електронен подпис, от което не може да се установи, че подписаното съдържание отговаря на съдържанието на документа.

В допълнение следва да се има предвид, че от изложението на тези писма не се извличат конкретни причини за частичната недопустимост на посочените разходи за заплати. В писмо-допълнение към кореспонденцията с жалбоподателя /л.556-558/ от страна на екипа по верификация са посочени в 13 точки разходи, респективно искания от страна на дружеството-жалбоподател да се представят допълнителни документи във връзка с верификацията, като конкретно в т. 5 е посочено, че по отношение на допустимите по процедурата за разходи за труд /включително разходи за възнаграждения и разходи за осигурителни и здравни вноски за сметка на работодателя/ са допустими и разходите за възнаграждение по договор за управление, като размерът на тези разходи /с включени осигурителни и здравни вноски за сметка на работодателя/ не трябва да надвишава размер на 2 000.00 лв. месечно. И в тази връзка да жалбоподателя са дадени указания за редуциране на разхода за възнаграждения на управител до допустимия праг, но за това липсва пълно изложение на приетите за установени факти, като не става ясно кои са доказателствата, послужили за определяне на стойността на разходите за заплати, прието като фактическо основание в оспорената заповед. От цитираното писмо не става ясно и какъв е начинът на формиране на общия размер на недопустимите за верификация разходи в размер на 48 000.00 лв.

Следователно препращането към горесцитираните писма на екипа по верификация не може да преодолее констатираната липса на мотиви в оспорения административен акт. От представените по делото доказателства не може да се формира несъмнен извод за начина на формиране на стойността на неверифицираните разходи. От ответната страна не са ангажирани никакви доказателства с цел обосноваване на твърдението, че недопустимите разходи са в общ размер на 48 000.00 лева. Никъде в административната преписка не е обосновано как точно е определен размерът на недопустимите разходи за заплати, респективно на какво правно основание административният орган определя, че разходите за заплати са допустими за верификация до размер 2 000.00 лв./месец при отчетени 10 000.00 лв./месец.

В заключение Съдът намира, че липсата на мотиви, които да разкриват волята на ответния административен орган, довело до упражнената разпоредителна власт, е такова нарушение на изискванията за форма на административните актове, което пречатства възможността за ефективна правна защита на интересите на дружеството-жалбоподател. Извеждането на предполагаемата воля на органа при съдебното оспорване на издадения от него административен акт, допълнителното му мотивиране на този етап от процеса

или пък излагането на заместващи мотиви от Съда, е недопустимо. Оспорената заповед е немотивирана, което е самостоятелно основание за отмяна по смисъла на нормата на чл. 146, т. 2 от АПК. Тези съображения водят до извод и за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаване на заповедта, тъй като административният орган не е изпълнил вмененото му с чл. 35 от АПК задължение да издаде индивидуалния административен акт след изясняване на всички факти и обстоятелства от значение за случая.

По изложените съображения, Заповед № Т-РД-27-157/28.11.2023 г., издадена от Заместник – министър на туризма в частта, с която е отказано предоставяне на безвъзмездна финансова помощ на дружеството в размер на 48 000.00 лв. по Договор № BG16RFOP002-2.092-0834-C01 за преодоляване на икономическите последици от пандемията Ковид -19, финансиран по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г., следва да бъде отменена като неправилна и незаконосъобразна, а жалбата като основателна да бъде уважена.

По разноските в производството:

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени своевременно поисканите разноски, съгласно представен списък по чл. 78 от ГПК вр. чл. 144 от АПК в общ размер на 6 144.00 лв. /държавна такса в размер на 384.00 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 5 760.00 лв./. Отправеното възражение за прекомерност от страна на ответния орган, съдът намира за неоснователно.

Разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК предвижда ако възнаграждението за адвокат е прекомерно съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото, съдът по искане на страната може да присъди по нисък размер, но не по малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Цитираната уредба предвижда възможност, прилагана от съда по искане на страна, каквото искане е направено с възражение за прекомерност.

Фактическата и правна сложност за страните е налице с оглед обема на доказателствата, исканията, възраженията, отговорите на процесуалните представители на страните и подготовката им за делото. В случая такава е налице предвид представените доказателства, вкл. превод на същите и като цяло разглежданите въпроси, които са регламентирани от националното и Съюзното законодателство.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София-град, III-то отделение, 60-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „Булуингс“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от А. Х. Х. –

Управител, чрез адвокат И. Ш., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ап. 5, Заповед № Т-РД-27-157/28.11.2023 г., издадена от Заместник – министър на туризма в частта, с която е отказано предоставяне на безвъзмездна финансова помощ на дружеството в размер на 48 000.00 лв. по Договор № BG16RFOP002-2.092-0834-C01 за преодоляване на икономическите последици от пандемията Ковид -19, финансиран по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 г.

ВРЪЩА административната преписка на Заместник-министъра на туризма за ново разглеждане и произнасяне, съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото съдебно решение.

ОСЪЖДА Министерство на туризма, да заплати на „Булуинг“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от А. Х. Х. – Управител, чрез адвокат И. Ш., съдебно-деловодни разноски в размер на 6 144.00 лв./шест хиляди сто четиридесет и четири лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в четиринадесет дневен срок от съобщаването на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: